

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ

ΟΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Υπήρχαν αρματωλοί στην Κρήτη : Τι λέει η Ιστορία και τα δημοτικά τραγούδια. Ο Βέργας κ' ο Χασάνης. Πώς γλύτωσαν ο Άράνης ; Ο Μιχάλης Βράχος. Σπου ή Κρήτη προσφέρει τόσο ασήμι όσο ζύγιζε το σάμα του. Η τελευταίος του παραγγελίες. Ο Νάνος και ή χήρα Νικολέου. Το φρικτό μαρτύριο του Δασκαλογιάννη. Τα άνθη της ελευθερίας του Λογιού. Ένα δώρον στόν Μητροπολίτη Ήρακλείου. Ένας Βούλγαρος που θυσιάζεται για την Κρήτη κ.τ.λ.

Υπήρχαν κατά τους αιώνας της δουλείας αρματωλοί και κλέφτες στην Κρήτη, όπως στη Θεσσαλία, στην Ήπειρο και στην Στεριά Ελλάδα:

Η ιστορία δεν μας λέει και μεγάλα πράγματα σχετικάς. Μόνον τα δημοτικά Κρητικά τραγούδια, διατήρησαν και σήμερα άκμα τα όνομα μερικών ήρώων που είχαν πάρει τα βουνά επί τουρκοκρατίας.

Μεγάλους αρματωλούς βέβαια, δεν θα ήταν δυνατόν να έχη ή Κρήτη, γιατί κλέφτες δεν μπορούσαν να σταθούν στα βουνά του νησιού, λόγω του χωρισμού της Κρήτης διά της θαλάσσης από την άλλην Ελλάδα.

Πρώτο - πρώτο, στα παλιά τραγούδια αναφέρεται το όνομα του Βέργα. Κατά τα άσματα αυτά, ο Βέργας άναποδός πολύ το χορό κ' ήταν πολύ άνδρειος και γενναίος. Ένας από τους πιο παλληκαριώδες και πραγματικά γενναίους Τούρκους, ο Χασάν, μη θέλοντας ν' άκούγεται άλλος άνδρειότερος από αυτόν, τού έκανε κάπως χαρτί για να τόν σκοτώση. Άλλα ο Βέργας, πιο σβέλτος, σκοτώνει τόν Χασάν ! Ένώ δε έτοιμαζόταν να σκοτώση και τόν άκόλοθο του Χασάν, έναν Άράνη :

...δ Άράνης ο κακίμοιρος έπεσε λιγωμένος
Νά μην τότε σκοτώσουνε κ' εκείνον τόν καυμένο.
— Σώπαιν Άράνη, σόπαινε, μα γώ δεν σε σκοτώνω,
μα θα σ' άψωμο ζωντανό, να τό διηγήσαι μόνο.

Και τού χαρίζει ο Βέργας τή ζωή. Τού φίληταν του Βέργα οι Τυρκικές όρχες να τόν ξεκάνουν και έπειτα από πολλούς πολέμους και καταδράσεις στα βουνά, ο Βέργας κατορθώνει να γλυτώση, αλλά άναγκάστηκε ν' άφιση, την πατρίδα του την Κρήτη και να φύγη μακριά στην Ξεννητιά !

Αν όμως γλύτωσαν ο Βέργας, ένας άλλος ήρωας Σφακιανός, ο Μιχάλης Βράχος. που τόν διαδέχτηκε στα βουνά, δεν είχε την ίδια μ' έκεινον τύχη.

Ο Βράχος επί τέσσερα χρόνια κατεδίωκε τους Τούρκους και τους τρομοκράτες τόσο, που έπαρχίες ολόκληρες να ψάλλον τα κατορθώματά του.

Επί τέλους όμως ή Τουρκική έξουσία, βλέπουσα ότι με τις καταδράσεις κοπιάζει μάταια, κατέφυγε στην προδοσία. Και βρήκε δυό Κρητες χριστιανούς, τόν Δράκο και τόν Τσακάρη, με τή βοήθεια των οποίων πρόκομος να πιάση τόν Βράχο ζωντανό.

Έφτά πλοίσια Κρητικά προσφερόθηκαν τότε να εξαγοράσουν τή ζωή του, δίνοντας σε άγγυρο το βάρος του σώματος του έλακουσμένου εκείνου αρματωλού, μόνο για να μη θανατωθί κ' άς έμεινε στη φυλακή σ' όλη τή ζωή του.

Ο Πασσάς όμως απέρριψε τή πρόταση και παρέδωκε στόν δήμο τόν Βράχο, για να τόν θανατώση. Έφτά χτυπήματα τού έδωκε ο δήμος, με ένα τρομερό και βαρύ σπαθί άκονισμένο, στο κεφάλι, για να τού κόψη το λαιμό !..

Τή στιγμή του μαρτυρίου ο Βράχος, δείχτηκε άνδρειότατος. Στη μητέρα του, που έκλαιγε, τής ειπε να σταθή παλληκαρήσια και να μη δακρύση.

Στόν έάδερφό του δε παρέδωσε τό κοριτσάκι του, ηλικίας 4 ετών και τού ειπε, κατά τή διάλεκτο των Σφακιανών :

Αν ζήση το κοράσιο μου
να μου τό προξενέψης
κανέναν ώραίμπορο
να βεής να τό παντρέψης.
Νά πάρην ένα ξακουστό,
άμορφο παλληκάρι
άπό να μοιάζη στην άντραία
του Βράχου του Μιχάλη.

Άλλος Κλέφτης που λίγα χρόνια έπειτα από τόν Βράχον, στα 1760, σήκωσε τή σημαία της άνταρσίας κατά των Τούρκων, ήταν ο Νάνος. Ο Νάνος όμως ήταν κυριολεκτικώς και μεταφορικώς κλέφτης. Οσάκις δεν εύρισκε Τούρκους, λήστευε και χριστιανούς. Σ' ένα παλιό τραγούδι φέρεται λέγον στα παλληκάρια του :

— Μωρέ παιδιά της λεβεντιάς, μωρέ παιδιά δικά μου
Σάν θέλει άσπρα νάχτε και ρούχα
[να φορέητε,
κάμει' άτσάλη τήν καρδιά και σίδηρο
[τά πόδια,

τρίω μ'ερών πορπατησιά, μιά νύχτα να τήν πάμε.
Νά πάμε να πατήσωμε τή Νικολέου τό σπίτι,
άπου χει τ' άσπρα τή Βλαχιάς και τό βαρύ τσικίνι.

Τά «παιδιά της λεβεντιάς», κατά το δημοτικό τραγούδι έκαναν πράγματι άτσάλη τήν καρδιά και σίδηρα τά πόδια και έφθασαν σε μιá νύχτα μοναδά στο κτήμα της χήρας Νικολέου, ή όποία θέλοντας μη θέλοντας, άναγκάστηκε να συγκατατεθή να... ληστευθί και τούς κερποιήθηκε μάλιστα, πολύ.

Άφού έφγαν δώδεκα κερσιούς (κιορις) κ' έννη στεριωματαίταις (στεριες άγελάδες) κ' έπαιν κ' άνάλογο κρασί, άνεχώρησαν και ξαναγύρισαν στα βουνά τους, με τά δισάκια γεμάτα φλουριά

Τώρα φθάνουμε στο άίσιον έτος 1770, όταν ή αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη έπαναστάτησε ολόκληρο τήν Πελοπόννησο και κοντά στην Πελοπόννησο παρσσώθηκε κ' έπαναστάτησε κ' ή Κρήτη.

Ο άνδρειος Κρης Δασκαλάκης ή καλύτερα Δασκαλογιάννης έδέχθη τότε επί κεφαλής των Σφακιανών, άναρχίζοντας : — Τό Μόσκοβο θα φέρω !

Αντί όμως του Μόσκοβου ήλθεν ο Τούρκος, ο όποιος έκαμε πολλά χωριά των Σφακιανών κ' άνάγκασε τους κατοίκους να πληρώσουν κεφαλικό φόρο κ' αυτοί, όπως κ' οι άλλοι Κρητικοί, στους Τούρκους, γιατί ός τήν έποχή εκείνη οι Τούρκοι είχαν άφισε μερικώς ελευθερίας στους Σφακιανούς.

Τό μόνο σημάδι ύποταγής των Σφακιανών στους Τούρκους ήταν κάτι «πεσκέσα» που στείλαν στην μητέρα του Σουλτάνου.

Έκτός όμως άπ' αυτά, για να τρομάξουν τους Σφακιανούς οι Τούρκοι και για να μη τολμήσουν πλέον να έπαναστατήσουνε, έπιστσαν τόν Δασκαλογιάννη και τόν θανάτωσαν μ' ένα θάνατο φρικτό, όπως κ' άλλοτε έγγραφως.

Τόν γδάραν ζωντανό και τόν υποχρέωσαν, ενώ τόν γδάρανε, να βαστάει τόν γονάτι του ένα καθρέφτη και να βλέπη πως κούβονται και ξεσχιζότανε τό δέμα του και κρέμεταν από τό κεφάλι στο στήθος ! Φρικτόν θέμα !..

Ματαίως παρακαλούσε τους δημίους να τόν άποστειλώσουνε. Οι Τούρκοι τόν βασάνιζαν περισσότερο !..

Από τό 1770 κ' έπειτα τόσο τρομοκρατήθηκε ή Κρήτη, που κανένα ήρωικό κατορθώμα δεν άκούστηκε πια εκ μέρους των γενναίων νησιωτών.

Μόνον στα 1811 φάνηκε στις ανατολικές έπαρχίες ή συμπάθεια μορφή του Λογιού. Ο Κρητικός αυτός, όπως λέει και τόνομα του ήταν δάσκαλος. Τα άσματα του τόν περιγράφουν ως έναν ωραίο άνδρα και πολύ έλαυστικόν. Γεμάτος από μίση άναντίον των τυράννων της πατρίδος του, άποφάσισε να έπαναστατήση τις ανατολικές έπαρχίες της Κρήτης. Κι' όπως άναφέρει ή παράδοση, μιá ημέρα ο Μητροπολίτης του Ήρακλείου έλαβε πεσκέσι ένα βιβώτιο. Φαντασθήτε όμως τόν τρομο του όταν τό άνοιξε και τό ειδη γεμάτο από... κεφάλια Τούρκων ! Πάνω στα κεφάλια ύπήρχε ή έξηξ έπιγραφή του Λογιού :

«Όλίγα άνθη της ελευθερίας !»

Δυστυχώς όμως έπει' από λίγο καιρό ο Λόγιος έπεσε στα χείμα των Τούρκων, οι όποιοι τόν άπεκεφάλισαν...

Από τότε έως τό 1821 δεν άκούεται κανέναν κλέφτης ή αρματωλός στην Κρήτη, ούτε κανέναν έξεμνουσε τά δημοτικά τραγούδια.

Στό 1821 έπαναστάτησε και ή Κρήτη, με τήν όλην Ελλάδα και τήν έποχή αυτή τά δημοτικά τραγούδια μιμηνοεύουσε πολλούς ήρωας Κρητας.

Πρώτος ήταν ο Δασκαλάκης, ο γιος του Δασκαλογιάννη, τόν όποιο για τήν ευγένεια των τρόπων του και τό άρχοντικό παράστημα του, τόν λέγαν «Τσελεπί». Και με τόνομα αυτό ειπε γνωστός στην ιστορία της Κρήτης και στα τραγούδια του λαού.

Ήταν άνδρας πάρα πολύ ψηλός και «πανίας εύκαυχίας». Ίδιως διακρινότανε στο πηδύμα.

Ο «Τσελεπίς», άφού μιá ημέρα έκλεισε τους Τούρκους στο κτήμα του Κανδάνου, μιá κομπολι στην έπαρχία Σελίνου, πήδησε άπάνω στη στέγη κ' άρχισε να τήν τρυπά, όταν μιá σφαίρα εχθρική τόν χτύπησε στο στήθος.

Έπεσε κάτω, θανασιμος πληγωμένος και τά παλληκάρια του τόν πήγαν στα Σφακιά, όπου

ΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

Ο δεκανεύς γυμνάσει τούς νεοσυλλέκτους :

— Νά ποία είνε, βρέ μαγκούφηςδες, ή στάσις του στρατιώτου ής προσοχή... 'Ο μὲν οφθαλμὸς βλέπει ἀκριβῶς τὴν γραφὴν τοῦ κανταλονιού... Οἱ μικροὶ δάκτυλοι τῶν χειρῶν είνε 15 βήματα ἐμπρός. 'Όλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος στὸν τόπον τῶν. Τὰ μάτια σας τέσσαρα... Προσέχετε ! Μὲ τὸ «κλίνετε» ἐπὶ δεξιὰ ! Κλίνετε ἐπὶ δεξιὰ. Μὲ τὸ «κλίνετε» ἐπ' ἀριστερά ! Κλίνετε ἐπ' ἀριστερά. Τὸ δεύτερο δηλαδὴ είνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ πρῶτο, μὲ τὴ διαφορά πὸς είνε ὅλας διόλου διαφορετικὸ ! Καταλάβετε ; Τώρα μὲ τὸ «ἐμπρός» φέρνετε τὸ δεξιὸ σας πόδι πρὸς τὰ ἔμπρός, χωρὶς νὰ πατάτε πλέον χῶμα καὶ μὲ τὸ δύο σηκώνετε καὶ τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὸ φέρνετε κοντὰ στὸ δεξιὸ, πού είνε στὸν ἀέρα καὶ στέκεστε ἀκίνητο, ὡς πού ν' ἀκούσετε πάλι τὸ «ἐν» ! Ὑστερα μὲ τὸ : «βήμα σηματοτόν, μάργ» ! στέκεστε στὸν τόπο, ἐξακολουθοῦντες νὰ βαδίζετε !...

Στὸν στρατώνη οὐ δεκανεύς :

— Ρε σεῖς...Κουρμένε, Κουτσάφτη, Κακαράτζα !... 'Ἐλατε δῶ, βρε, νὰ λογαριαστοῦμε. 'Απ' τὴ παρασμένη πλῆσι σου χρωστῶ ἴσως Κουρμένε καὶ ῥεστα

Δρ. 2.95
Μου δάνεισες ἴσθ Κουτσάφτη
Ἐσθ Κακαράτζα μουδωκας νὰ σου φυλάξω
0.00

'Ἐχουμε λοιπὸν καὶ λέμε 5 καὶ 5 μάς κἀνουν 10, γράφουμε μηδὲν, ἔνα τὸ κρατοῦμενο, ἀλλὰ γιὰ τὸ χῆτιρε σας δὲν κρατῶ τίποτα !... Τὸ λοιπὸν ὕστερα ἔχουμε 9 καὶ 5=14 καὶ 6=20. Γράφουμε μηδὲν, δύο τὰ κρατοῦμενα, μὰ τί νὰ σὰς πῶ, βρε παιδιὰ, πολλὰς φορὰς μὲ ἔχετε ὑποχρεῶσι, δὲν κρατῶ πάλι τίποτα, χαλάλι σας ! Τὸ λοιπὸν ἔχουμε τώρα 2 καὶ 5=7 καὶ 3=10, γράφουμε πάλι μηδὲν, τὸ ὅποιον αὐτὸ είνε βρε παιδιὰ, δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ πάρουμε, τίποτα νὰ δώσουμε, εἴμαστε δηλαδὴ πάσα καὶ πότα !...

Τὸ Κεθῶνι

καὶ ἀπέθανε.

Τὸν Δασκαλικὴν διαδέχθηεν ὁ Σιρῆνας στὴν ἀρχηγία τῶν ἐπαναστατικῶν, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ ἄνωγρος τοῦ «Τσελεπή» στὴν στρατηγικὴ καὶ πολλὰς φορὰς ἐνίκησε τοὺς Τούρκους, κυνηγώντας τοὺς καὶ κλινοντάς τοὺς ἐπὶ φρούρα τῶν Χαλιῶν καὶ Ρεθύμνης. Ἀνισχυῶς ὅμως τὸ μυαλοῦμενο τοῦτο παλληκάρι, χάθηκε πολὺ ἔσπασε γιὰ τὴν Πατριδα. Ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

Ὁ θάνατός του θεωρήθηκε ὡς «Ἐθνικὴ ἀπώλεια» γιὰτὶ χάθηκεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο στρατηγικοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν Σιρῆνα διακριθῆκαν, τότε, καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀρχηγοὶ, ὅπως ὁ Μελιδόνης, τὸν ὅποιον σκότωσε ὁ Τσῶσος ἀπὸ Ἐλαία, ὁ Καλλέργης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς Κρητικῶν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ πολέμησε στὸ Φάλογο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ Πρωτοπαπαδῆκης, ὁ Χάλης, ὁ Ἀναγνώστης, ὁ Δελιγιαννάκης, ὁ Κορμοῦλης, ὁ Μανουσογιαννάκης, ὁ Τσουδερός, ὁ Κόρακας καὶ ὁ Σπακατόρας ἢ Σέπακας.

Ἄνν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσουμε καὶ δύο ξένους ἦρωας πού ἔπασαν μάστιγες, γιὰ τὴν ἑλευθερία τῆς Κρήτης, τὸν Βούλγαρο Χάτιν-Μιχάλη καὶ τὸν Γάλλο Βαλέσο.

Ὁ Βαλέσο-μάλιστα ἦταν πολὺ νοήμων καὶ ἐμπειροπλόμος. Πρῶτος αὐτὸς ἐνόησεν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι ὅλας ἡ παλληκαριεῖς καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Κρητικῶν ἐπιγίγαναι χαμένα, ἐφ' ὅσον δὲν κατεῖχον καμμὰ μεγάλη πόλι οχυρὰ, καὶ ἀποφάσιος νὰ καταλάβῃ τὴν Ρεθύμνο.

Ἐνῶ δὲ ἐτοίμαζε ἕνα ἐξυπνότατο σχέδιον καὶ περίμενε ἐπικυρίας γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ, πρόλαβαν οἱ Τούρκοι τῆς Ρεθύμνης, ἐνδυναμωθέντες καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τοῦ Ἡρακλείου, ἔπασαν μὲ μεγάλας δυνάμεις ἀπάνω στὸ στρατοπέδόν του πού ἦταν στὸ Κάστελλο, δύο ὥρες ἔξω ἀπὸ τὴν Ρεθύμνο, καὶ τὸ σκορπίσαν.

Ἄπαυον στὴν συμπλοκὴ αὐτὴν σκοτώθησαν καὶ ὁ Βαλέσο, τὸν ὅποιον περιγράφουν «πλήρη ἐπιγνώων ἀθλημάτων καὶ ἐμπλεον φιλοληνισμοῦ».

Ἄλλοτε θὰ σὰς ποῦμε περισσότερα. Ὁ Ἀπομινάρης

ΑΝ ΓΙΝΟΤΑΝ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΠΛΗΡΩΝΑΝ ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ

Κάποιος πρωτόβγαλτος ἡθοποιός, ὁ ὁποῖος σφυρίζηκε ἀγῶας ἀπὸ τὸ κοινὸν ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ θεάτρου, ἀπὸ τὴν πρώτη κίβλας μέρα πού ἔκανε τὴν ἐμφανιστὴν του στὴ σκηνή, πῆγε μετὰ τὴν ἀποτυχία του στὸ διευθυντὴ τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ ἐξήγησε—μὲ τὸ ἀπαθέστερο ὄψος τοῦ κόσμου—νὰ ὑπογράψουνε συμβῆλαια πῶς θὰ τὸν κρατοῦσε στὸ θεατρὸν του γιὰ τρεῖς τοὺλάχιστον χρόνια.

Ἐννοεῖται πὼς ὁ διευθυντής, ἀνανακτημένος ἀπὸ τὴν τόση ἀναίδεια τοῦ πρωτοβγάλτου καὶ ἀποτυχεμένου ἡθοποιοῦ, ὄχι μόνον ἀρνήθηκε νὰ τοῦ ὑπογράψῃ τὸ σχετικὸν συμβῆλαιον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠτέλησε πῶς ἂν δὲν ἐβρεγε ἀμέσως ἀπὸ μέρους του θὰ τὸν πετοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖον μὲ τίς κλωσίδες.

Τότε ὁ πρωτόβγαλτος καὶ ἀποτυχεμένος ἡθοποιός, θέμωσε μὲ τὰ σπαστὰ του καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ἄ ! Ἐτα λοιπὸν ἔ ; Ἀρνεῖσαι νὰ μὲ πάρης στὸ θιασὸ σου; Ἐβραῖς ὅμως τί καταστροφὴς ἔχει νὰ φέρῃ ἡ ἀρνησίς σου αὐτὴ ; Ἐβραῖς πόσος ψυχὴς ἔχεις νὰ πάρης στὸ λαοῦ σου ; Ἡ ἀρνησίς σου αὐτὴ θὰ στοιχίσῃ τὴ τρεῖς ἑκατοντάδων ἀδῶων ! Θὰ μετανοήσης πικρὰ γι' αὐτὸ, θὰ σὲ τύπητὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου, καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήνῃ σιγῆς ἡσυχία—ὡ θάνατι παρὰ πολὺ ἀργά !...

Καὶ μανιώδης ὁ ἀποτυχεμένος ἡθοποιὸς περὶ τῶν τῶν διευθυντῆ βουβρὸ ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ βῆκε ἔξω χτυπώντας μὲ δύναμιν τὴν πόρταν.

Ἐννοεῖται πὼς ὁ τρομοκρατημένος διευθυντής ἔβρεξε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ διηγῆθηκε καταλεπτῶς τὰ διατρέξαντα καθὼς καὶ τίς ἀπειλὴς τοῦ ἐξωρισμένου ἡθοποιοῦ.

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς διέταξε τότε νὰ συλλάβουν τὸν ἡθοποιὸν καὶ νὰ τὸν προσαγάγουν, ἐστὼ καὶ διὰ τῆς βίας, ἐνώπιόν του.

Ὅταν τὸν ξαναβρῆκαν καὶ τὸν ὠδήγησαν ἔμπρός τὸν ἀστυνομικὸν διευθυντῆ, ὁ ἀνυπερόσπικος τοῦ νόμου τὸν ρώτησε μ' ἄληθιν ἄρμύζουσα σοβαρότητα :

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἔννοοῦσατε θταν ἀπειλοῦσατε τὸν κύριον ἀπὸ δῶ—x' ἔδειξε τὸν διευθυντῆ τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως—πὼς ἂν δὲν σὰς προσλάβῃ μὲ συμβῆλαιον στὸ θιασὸ τοῦ ἡγενησθὸν αὐτὴ θὰ στοιχίσῃ τὴ τρεῖς ἑκατοντάδων ἀδῶων θυμάτων ; Πέστε μοῦ τί εἶχατε σκοπὸ νὰ κάνετε ;

Ὁ ἀποτυχεμένος ἡθοποιὸς κῆταξε καὶ τοὺς δύο κατάπληκτους καὶ ὕστερα εἶπε :

— Θὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε ἀμέσως. Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται : Ἡ ἀποτυχία μου νὰ προσληφθῶ σ' ἕνα θιασὸν θὰ εἴχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ βαρεθῶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ, νὰ πάω στὸ Παρίσι, νὰ συνεχίσω τίς σπουδὰς μου, πού τις εἶχα διακόψει προσημῶς, καὶ νὰ γίνω...γιατρός !...

Η ΠΙΕΝΙΑ

ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Σὲ μὰ Ἄμερικανικὴ ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθη κάποτε ἡ ἑξῆς ἐξομοίωσις : —**2' δαυος μου στειλὸν μὰ δραχμῆ, θ' ἀποκαλήσω ἕνα ἀσφαλῆστατο μέσον γιὰ νὰ μορῆσουν νὰ πληρῶσουν τὰ ἐνοίκια πού χρωστοῦν.**

Ἀρκετοὶ ἡλίθιοι ἔστειλαν τὴν δραχμὴν στὸν κάτοχον τοῦ πολυτίμου μυστικοῦ, ὁ ὁποῖος σ' ἕνα ἕκαστον ἀπάντησε εὐκρινῶς :

«Καμε τὴν ἴδια δουλειὰ πού κάνω κα' ἐγὼ !...»

Γνωστὸς Ἀθηναῖος «σελέμης»—ἡ λέξις ἔχει καθιερωθῆ πλέον— ἦταν κοινὸς φίλος τοῦ κυρίου Α... καὶ τῆς χήρας κ. Μ... οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν. Ὁ «σελέμης» κατεφέρτετο κατὰ τοῦ συνυμνησίου αὐτοῦ καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ματαιώσῃ. Κάποιος τὸν ρώτησε τότε γιὰτὶ τὸ κάνει αὐτό. Κι' ὁ «σελέμης» ἀποκριθῆκε :

— Κι' ὁ κ. Α... καὶ ἡ χήρα κ. Μ... εἰνε φίλοι μου. Καθένας τους χωριστὰ μὲ προσκαλοῦν καὶ τρώγω σπιτί τους μὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἄν παντρευτοῦν, τότε ἀντὶ δύο γευμάτων τὴν ἑβδομάδα θὰ ἔχω ἕνα καὶ μόνον !...